04/01/2021

Με αφορμή την καινούργια χρονιά να μη χωριστούμε από τον Θεό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Βρισκόμαστε στίς πρῶτες ἡμέρες τῆς νέας χρονιᾶς. Ἀλλά ἀλήθεια, πώς θέλουμε νά ζήσουμε μακρυά ἀπό τό Θεό; Πώς μᾶς περνᾶ αὐτό ἀπό τόν νοῦ μας; Πές μου, πώς θέλουμε νά χωριστοῦμε ἀπό τό Θεό; Πώς θέλουμε νά ζήσουμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ; Τί εἶναι αὐτό; Εἶναι ἀληθές ὅτι διερχόμεθα μία περίοδο σύγχυσης, χρονική περίοδο ἀναζητήσεων, ἀλλά καί πολλῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων. Ἐποχή ἀγνωστικισμοῦ καί ἀρνήσεως. Ἕνας στεῖρος νεο-ὀρθολογισμός βασανίζει τό εἶναι μας. Τό τριμερές τῆς ψυχῆς μας ταράσσεται. Μέ τό λογικό δέν διακρίνουμε τό καλό ἀπό τό κακό. Μέ τό ἐπιθυμητικό δουλεύουμε στή φιληδονία καί μέ τό θυμικό ὑπηρετοῦμε τόν φθόνο. Κατ’ αὐτόν τόν τρόπον ἡ ἁμαρτία καθίσταται στή ζωή μας ἐσχάτη ἀφροσύνη καί κυριαρχεῖ μέσα μας ἀλλά καί σ’ ὅλους τούς κοινωνικούς τομεῖς.

Ἀπό τήν ἄλλη, φαίνεται νά ἐναποθέτουμε ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη στήν

τεχνολογία καί ἡ διαλεκτική μας θητεύει μοναχά μέ ἀξίες γήϊνες, πρόσκαιρες, φευγαλέες. Καταντήσαμε ἔτσι μιά κοινωνία πού ζεῖ μέ χάπια. Χάπια γιά τόν ὕπνο, τήν ἠρεμία, τήν ρύθμισι τῶν γεννήσεων, ἀκόμη καί γιά τό χαμόγελο, τό χιοῦμορ, τήν εὐτυχία στή ζωή.

Ἀλλά ἔτσι πορευόμαστε σέ μιά θάλασσα ἀσεβείας, ἀθεϊστικῆς μανίας, συστηματικῆς προσπάθειας ἀπομάκρυνσης τοῦ θεϊκοῦ παράγοντα ἀπό τή ζωή μας. «Φύγε Θεέ, δέν σέ θέλω». «Ἐμποδίζεις στόν ἰδιωτικό καί δημόσιο βίο μου, τήν ἀπληστία μου, τήν νομοθεσία μου, τόν ἀμοραλισμό μου. «Δέν θέλω ἀνοικτούς οὐρανούς». «Κανένας λόγος γιά Σένα».

Κατά συνέπειαν, φθάνουμε νά ἰσχύει τό βιβλικόν χωρίον γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο: «Ἔφαγεν καί ἐνεπλήσθη καί ἀπελάκτισεν, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη καί ἐγκατέλιπε τόν Θεόν, τόν ποιήσαντα αὐτόν καί ἀπέστη ἀπό Θεοῦ Σωτῆρος αὐτοῦ» (Δευτερ. λβ',15).

Αὐτό τό γεγονός ἀποκαλεῖται ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρους μας. Ὁποία τραγική πραγματικότητα. Ὁ Θεός φεύγει πρῶτα ἀπό τή σκέψη μας, μετά ἀπό τήν καρδιά μας καί στή συνέχεια ἀπό τήν βιοτή μας. Μιά ζωή χωρίς Θεό. Προσκύνηση μονάχα στά σύγχρονα εἴδωλα, τούς κατασκευασμένους νέους θεούς. Καί βέβαια «οὐδέν πτωχότερον διανοίας ἐκτός τοῦ ἀληθινοῦ καί ζῶντος Θεοῦ, φιλοσοφούσης τά τοῦ Θεοῦ».

*

Ὡστόσο, ὁ κόσμος χωρίς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ὁμορφιά. Μόνο δάκρυα πίκρας, θλίψης καί ἀπογοήτευσης. Δίχα Θεοῦ, nur tränen. Χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε συντελεῖται μιά αὐτοπαράδοση στόν μισόκαλο καί ἀνθρωποκτόνο. Ὑπέροχα ἔχει λεχθεῖ ὅτι: «Ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά εὕρη ἀνάπαυσιν καί εὐτυχίαν, εἰμή μόνον ἐν τῷ Θεῷ». Πλήν ὅμως ὑπάρχουν καί τά ἄλλα δάκρυα. Τά γαλήνια δάκρυα, ἐκεῖνα τά δάκρυα τῆς μετάνοιας. Αὐτά τά δάκρυα, τά γαλήνια καί τῆς μετάνοιας τά δάκτυλα τῶν Σεραφείμ καί τῶν Χερουβείμ, τά παίρνουν μαζί τους καί τά ἀνεβάζουν στόν οὐρανό. Μά, κι' ἄν στῆς γῆς τό χῶμα ἔπεφταν, ἤθελαν φυτρώσει πολλά, γεμᾶτα εὐωδία, ἄνθη. Ἀλλά ἡ Γραφή μᾶς διαβεβαιώνει «χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ» (Λουκ. ιε',7). Μονάχα σέ κοινωνία μέ τό Θεό ἡ ψυχή μας φλέγεται ἀφλέκτως ἀπό θεία καί ἄρρητη καί ἀνερμήνευτη ἀγαλλίαση. Τότε ὁ σαρκωθείς Λόγος, ὁ Χριστός, διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας Του «ἀεί ποιεῖται», δηλαδή εἶναι συνεχῶς παρών. Μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς ἁγιάζει, μᾶς εὐλογεῖ, μᾶς χαριτώνει, μᾶς θεώνει. Γι' αὐτό καί Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς νέας ἀνθρωπότητος, ἡ «καινή κτίσις» καί ἡ προοπτική τῆς αἰωνιότητος. Τότε τόν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ, Υἱόν καί Λόγον Ἰησοῦν Χριστόν τόν κοιτάζω καί μέ κοιτάζει,

τοῦ μιλάω καί μοῦ μιλάει, τόν ρωτάω καί μοῦ ἀποκρίνεται, εἶναι μιά πλησμονή μακαριότητος. Ἄλλωστε ὁ Θεός μᾶς ἔδωκε σῶμα ὑπέρτερον τῶν ζώων πάντων. Μᾶς ἔδωκε ψυχή ζῶσα «κατ' εἰκόνα» του ἐστολισμένη. Ὑπάρχει ἡ θεία σφραγῖδα στόν καθένα μας, ὁ κρίκος πού συνδέει ἄρρηκτα Θεό καί ἄνθρωπο. Γι' αὐτό πάντοτε ὁ ἄνθρωπος «ἐκζητεῖ τόν Θεό καί αἴρει τήν ψυχή του πρός τά ἄνω». Ἔχει ἔκτυπη τήν δυναμική τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν» καί ἀπώτερος σκοπός του, πάντοτε παραμένει τό «ὁρᾶν τόν Θεόν».

Λοιπόν, ἱστάμεθα μέν ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά εἴμαστε πλασμένοι νά ἐνατενίζουμε τήν πύλη τοῦ αἰωνίου, τῆς ἀθανασίας, τῆς ζωῆς μέ τό Θεό. Δέν ἐπιτρέπεται τοῦτο νά τό λησμονήσουμε οὔτε νά τό ἀπεμπολήσουμε. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ξηρά βιολογική μονάδα καί δέν μπορεῖ νά παραμένει μέ ἀλλοιωμένη τήν ὡραιότητα τοῦ προσώπου του. Εἶναι ἀνάγκη καί τούτη τήν χρονιά νά ἐντείνουμε τήν προσπάθειά μας πρός τήν οἰκείωσιν τῆς ἐν Χριστῷ βιοτῆς καί οὐδόλως νά χωριστοῦμε ἀπό τήν «Θεοῦ δύναμη καί Θεοῦ σοφία» ὅ,τι κι' ἄν συμβεῖ.

Γι' αὐτό, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, στήν ἀνατολή τῆς νέας χρονιᾶς ἀξίζει νά ποῦμε τήν ἱκεσία: «Κύριε, ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου πορεύσομαι καί τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσομαι ὅλην τήν ἡμέραν».